

Bestyrelse m. m., og afvente med Hensyn til disse Forhold de Resultater, som maatte foreligge, efter at Loven om Undersøgelse om Søulykker havde virket i nogen Tid, saa at man havde noget Mere at bygge paa end nu. Jeg siger dette, fordi jeg ingenlunde er utilbøielig til at tro, at vi siden kunne komme til at vedtage Regler og Foranstaltninger, som kunne være virksomme, men det er mig ikke muligt for Diebliffet at være paa det Reue med, om Tidspunktet dertil er kommet, og om de Foranstaltninger, som her foreslaas, ere forsvarelige. — Tilbage bliver Tilsynet med selve Skibet. Der er blevet sagt, at man herillands kunde overlade dette til Assurancelskaber, og navnlig, at det vilde give tilstrækkelig Tryghed, naar et Skib var klassificeret enten i det franske belgiske „Veritas“ eller i et andet lignende Registreringselskab. Jeg er ikke tilstrækkelig kjendt med disse Forhold til at kunne vide, hvilken Tilid man kan have til disse Selskaber. Det er ganske vist, at, dersom der var et Selskab, til hvilket man i saa Henseende kunde have fuld og ubegrænset Tillid, vilde det være en overordentlig Forbedring for den danske Søfart; man kunde da vide, at et Skib, som var klassificeret i den og den Klasse i det og det Selskab, var fritaget for det Tilsyn, som ellers ikke klassificerede Skibe vare underkastede, og det vilde være en særdeles stor Fordel. Om man bør gjøre det, skal jeg ikke her udtale mig om. Det er muligt, at det maaske ogsaa af anden Grund var at anbefale at komme til et dansk Veritas, for hvilket Regjeringen overtog en vis Garant. Man vilde derved opnaa, at adskillige Indtægter, som ellers gaa til franske og belgiske kort sagt udenlandske Selskaber, kunde blive paa dansk Grund. Kunde der tilveiebringes en saadan dansk Veritas, tror jeg, at man derved kunde faae udsført endel af det Tilsyn, som Loven tilsigter. Jeg henstiller denne Tanke til nærmere Overveelse. — Men der, hvor Stoen trykter, forekommer mig fortrinnsvis at være saadanne Skibe, som ikke ere og maaske ikke have kunnet blive assurerede og ikke ere klassificerede i noget anerkjendt Selskab, og det er paa det Punkt, at jeg vil anbefale, at vi samlede hele vor Opmærksomhed. Kunde der ubrettes Noget paa dette Punkt, noget Praktisk, Noget af virkelig Betydning, havde vi gjort, tror jeg, en god Gjerning, men jo mere vi sprede vor Opmærksomhed over en Mængde forskjellige Hensyn, desto mere vil man sikkert finde, at vi ville støde paa Vanskeligheder hist og her, paa hvilke en saadan Lovs endelige Stjebne mulig vil kunne strande. Ligeoverfor disse Betragtninger vil jeg for mit Vedkommende udtale, og jeg tror, at flere ere enige med mig deri, at, naar Lovens Reue indskrænkes til at være rettet paa dette One, at ramme de virkelige usødygtige Skibe, vilde jeg være tilbøielig til at gaa ind paa Skibsinspektørinstitutionen, vel at mærke, naar man kan være sikker paa, at der til disse Poster

benyttedes virkelig praktiske Kræfter, og jeg tror, at det vilde være af særlig Betydning, om man fra den høitærede Ministers Side fik en Udtalelse i saa Henseende. Jeg tror, at Skibsarten i det Hele vilde søle sig meget mere betrygget, hvis man kunde gaa ud fra, at de, der kom til at udføre Skibsinspektørernes Hverv, vare praktiske Mænd, der vare erfarne i Koffardisarten, forhøvede Skibsførere, Skibsbygmestre, og navnlig paa de Sidste lægger jeg en Hovedvægt! forsaavidt Loven bliver indskrænket til at ramme selve de usødygtige Skibe; thi da er det indlysende, at Skibsbygmestrene vilde være særlig paa deres Plads med Hensyn til at overtage Skibsinspektørshvervet. Men jeg maa tilføje, at, naar Omraadet af deres Hverv vil blive i saa væsentlig Grad indskrænket, som det vil blive efter de Antydninger, jeg her har fremsat, er det paa den anden Side klart, at man vil opnaa det, som man utvivlsomt ikke vilde have opnaaet efter det oprindelige Lovforslag, nemlig, at tre Skibsinspektører skulde kunne overkomme et saa omfangsrigt Hverv som dette. Det vilde der ganske vist være Udset til, naar der paa en Maade blev anvist dem en snævrere Kredse af Skibe, paa hvilke de skulde have deres Opmærksomhed henvendt, og jeg tror endvidere, at man da endog saa vilde kunne nøies med to saadanne, idet man vil kunne indskrænke sig til at have een for Sjøland og Fyn og een for Skjøbenhavn og Sjælland. Deres Hverv vilde da efter min Opfattelse mindre blive det, at de skulde gaa ombord i ethvert Skib, foretage Undersøgelser osv., men meget mere dette, at de isølge deres Stilling vare kaldede til og havde Anledning til at skaffe sig omfattende Kjendskab til samtlige danske Koffardisflåde, saa at de kunde vide paa ethvert Punkt, hvor gammelt et Skib var, naar det var repareret, og paa hvilket Tidspunkt der kunde ventes at være Spørgsmaal om Fare ved at seile med det, og da støttede til et saadant Kjendskab kun at gribe ind i enkelte Undtagelsestilfælde, thi det er min Anskuelse, at den blotte Tilværelse af et saadant Tilsyn, saadanne Mænd, der med Alvor vilde tage sig af Sagen og følge de danske Skibe i hele deres Udvikling, i det Væsentlige vilde være tilstrækkeligt til, at man kunde naae det Resultat, som Loven tilsigter, uden at disse Mænd behøvede i Detaillerne eller hyppig virkelig at gribe ind. Forsaavidt altsaa Lovforslaget kunde faae denne Indskrænkning og blive koncentreret paa det, der i Diebliffet foreligger for os som virkelig Fare, skulde jeg være tilbøielig til at støtte denne Institution med Skibsinspektører, idet jeg maa erkjende, at de lokale Autoriteter ikke vilde være kaldede til og ikke istand til at skaffe sig det omfattende Kjendskab til hele Koffardisflåden, som var en Betingelse for, at hele Tilsynet faar nogen Vægt og Betydning, men jeg tilføjer, at det kun er under den Forudsætning, at Loven faar et saa-